

KAPITEL 1

Min mobiltelefon bippede, og uden at fjerne blikket fra et par vuggende hofter fiskede jeg den op ad lommen. I endnu et par sekunder fulgte jeg pigen, men så forsvandt hun ind i en butik og jeg vendte opmærksomheden mod telefonen.

Hej Kim! Løsriv dig lige!

Beskeden var fra Rasmus, og med et skævt smil ventede jeg på fortsættelsen.

Fjern tøsens fingre og fortæl. Hvordan går ferien?

Jeg begyndte hurtigt at besvare sms'en.

Rø... Jeg så op, trak solbrillerne af og missede mod solen mens min tommelfinger rutineret fortsatte med at taste ø'er ind.

Jeg havde sommerferie, højdepunktet på hele året, og hvor skulle jeg tilbringe de næste uger? I sommerhus med min far, stedmor, stedbror og lillesøster.

Nå, det kunne sgu være værre. I det mindste lå vores sommerhus ikke midt i en klit, men i noget der kunne betegnes som civilisation. Eller ... en form for civilisation i hvert fald. Hvis ikke det var for husene, kunne man godt bilde sig ind at man gik rundt i et almindeligt parcelhuskvarter. Der var lige-frem ferielejligheder og et feriecenter og en 'by' ... det blev min stedmor i hvert fald hårdnakket ved med at kalde den. Person-

ligt havde jeg en hel masse betegnelser for den, og *by* var ikke en af dem. Den bestod af en stump vej tæt ved havnen, og der var en lille restaurant, en grill, et vaskeri og nogle få butikker.

Jeg færdiggjorde sms'en, sendte den og så op ... og fik øje på en lyshåret pige. Mit trænede blik bedømte hende hurtigt til at være *lækker*, og jeg smilede bredt mens hun nærmede sig. Hun begyndte at smile tilbage, men i det samme kolliderede hun med en tvillingebarnevogn. Det så temmelig voldsomt ud, og jeg rejste mig halvt op. Piger kan godt lide ideen om *prinsen på den hvide hest*, men denne her pige gispede og praktisk talt flygtede.

En skam. Hun var ellers flot og havde en ret lækker krop som jeg gerne ville have stiftet nærmere bekendtskab med.

Som hvis Rasmus havde læst mine tanker, bippede endnu en sms ind.

Men pigerne? Pigerne!

Det trak i mine mundvige. Mine venner kaldte mig nogle gange for Kim Casanova. Pigerne kunne lide mig, og jeg kunne *helt sikkert* lide dem. Det havde jeg kunnet siden børnehaveklassen, hvor jeg i løbet af skoleåret nåede at være 'kærester' med alle pigerne. Ja, jeg fik ligefrem lov til at kysse Trine, klassens populæreste pige. Det var ret alvorligt og vi snakkede allerede om hvor vi skulle bo når vi blev store. Desværre holdt forholdet ikke sommerferien over, men selv hvis det havde, ville det nok ret hurtigt været gået i stykker. Vi fik nemlig en vikar i første klasse. Trine var *sød*, men vikaren var en *steg!*

Jeg tappede på mobilen med en negl og tænkte på hvad jeg skulle skrive. Jeg havde allerede været sammen med et par piger, og jeg begyndte at beskrive dem. Med lutter tillægsord.

Da beskeden var sendt, lænede jeg mig tilbage på bænken igen

– jeg sad i 'byen' – og så rundt. Mit blik stoppede ved en pige et par meter væk. Hun stod og betragtede et udstillingsvindue, og hendes sorte hår gik næsten ned til skuldrene. Og lysende blå øjne havde hun. Det opdagede jeg da hun drejede hovedet.

Hun var helt sikkert værd at beskæftige sig med, og jeg gjorde klar til at indlede angrebet da hun greb fat i en fyr som kom ud ad butikken. Irriteret betragtede jeg ham. Han lignede faktisk mig lidt. Lyst hår, der dog var længere og let krøllet. Pænt ansigt, veltrænet krop. Han havde bar overkrop og gik i et par hvide shorts med et mønster i blå og grønt.

Tja, ingen tvivl om at pigebarnet allerede var optaget.

Mit sigtekorn gled ud over menneskemængden og allerede få sekunder senere havde jeg fået øje på endnu en sild. Desværre var hun heller ikke ledig. En langhåret fyr nærmest hang op ad hende, men jeg kunne nu ikke lade være med at nyde synet af pigen. Hun havde en kasket på, og ud af den væltede en masse fletninger. Hårfarven var lys, nærmest kridhvid, og var det ikke på grund af fyren, ville jeg helt sikkert gerne stifte nærmere bekendtskab med hende.

Jeg lod atter blikket glide hen over menneskemængden og smilede let af tøserne der vimsede frem og tilbage i korte shorts og stramme toppe. Fordel nummer et ved min fars og stedmors valg af feriested: Populationen af lamsebamsere var helt i top.

Jeg bedømte dem hurtigt: Lækker. Lækker. Okay. Knap så okay. Sød. Lækker ...

Med ét standsede min søgen. En høj pige slentrede forbi bænken. Hun ikke så meget som skævede til mig og opdagede derfor ikke hvordan jeg gloede efter hende. Hun havde rødt, krøllet hår der faldt næsten muntert ned over skuldrene og

ryggen. Jeg elskede rødhårede piger. De var sjældne. Og hende her ... hun var ikke bare rødhåret. Hun var *toplækker*.

Mobilen bippede, men jeg ignorerede den, puttede den i lommen, rejste mig – og fulgte efter pigen.

Hun gik ned til havnen hvor hun satte sig på kajen, bøjede sig frem og så ned i vandet. Hendes rygsøjle formede små barker under T-shirten, og jeg lod blikket følge dem. Et stykke tid blev jeg stående og kiggede på hende inden jeg gik derhen.

„Jeg kan se at du venter, men bare rolig! Nu er jeg her!“

Hun drejede hovedet lidt og skævede op til mig. Det trak svagt i hendes ene mundvig og hun løftede hånden og skyggede med den. Solen var bag mig, så hun kunne sikkert ikke se andet end en sort silhuet.

„Skal det forestille at være en scorereplik?“

„Tja ... Ja, hvis den virkede!“ Jeg sank ned på hug og strøg fingrene gennem mit hår.

Det svage smil i hendes mundvig stivnede.

„Det gjorde den ikke,“ svarede hun og rejste sig. Hun trådte væk fra mig, og en smule forvirret kom jeg på benene og stirrede pludselig ind i hendes øjne. De var grønne. Og der var så mange forskellige nuancer at jeg ikke kunne tælle dem.

Hun snurrede rundt og det lange hår ramte mig næsten i ansigtet. Det duftede af hav, af saltvand og jeg snusede dybt ind. Og så ... følte jeg et ryk i mit hjerte, og jeg gispede efter vejret.

Pigen ... Jeg ... *Jeg elskede hende!*

Erkendelsen kom som et chok. Jeg udstødte et hik og trådte tilbage, men der var intet under min fod. Jeg svingede vildt med armene i forsøget på at genvinde balancen.

„Arrrrghhhhhhhhhhh!“

Jeg vaklede hjemad. Vandet drev fra mit tøj og jeg havde en sø i hver sko.

„For fanden i helvede,“ hvæsedes jeg uden helt at vide hvorfor. Fordi jeg var skvattet i havnen eller fordi jeg var blevet forelsket – *forelsket!* – i en tøs jeg overhovedet ikke kendte og som havde modstået min charme?

Jeg havde aldrig været forelsket. Jeg var seksten år, og erkendelsen af hvad der var sket, var så chokerende at jeg gik til bunds i havnen.

En flok tyske turister fik hevet mig op. De havde omringet mig og kaglet løs, og i et mareridtsagtigt sekund troede jeg at jeg var tilbage i tysktimerne med min lærerinde, der var kendt under navnet Fräulein Hitler, og som kunne udslynge et *‘Nein!’* med så megen kraft at man fik piskesmæld.

„Fuck!“ hvæsedes jeg og tørrede mig om munden. En af tyskerne – en kvinde som var gammel nok til at være min *mor!* – havde ret hårdhændet insisteret på at give mig mund til mund-metoden, på trods af at jeg ikke bare kunne trække vejret, men også skrike højt og længe.

Sommerhuset dukkede op i det fjerne, og selvom det var et lille skur hvor der kun var varmt vand til en person om morgenen, var jeg lettet over at se det.

„Hej, Kim! Hvor har du været?“ skreg min lillesøster i samme øjeblik jeg kom ind ad døren. Jeg svarede ikke, lænede mig bare op ad dørkarmen.

Det hele så ud til at være ét stort kaos. Der lå badetøj, håndklæder, plastikspande og badedyr over det hele plus en masse sand som egentlig hørte til på stranden. Min stedmor, Lis, var i fuld sving med at finde pølser og brød frem, og hvis jeg ikke tog fejl stod min far ude på terrassen foran en rygen-

de grill, i gang med at forkulle nogle bøffer. Allan – for nogle kendt som ‘Kims stedbror’, men som for undertegnede mere var en daglige gene for øjet – sad ved køkkenbordet og læste i et Anders And blad og virkede lige så gnaven som altid. I den ene hånd havde han en håndvægt som han løftede rytmisk fra bordet.

Allan der var atten år mindede om en krydsning mellem Arnold Schwarzenegger og Quasimodo. Hans krop lignede noget der var løgn – på den gode måde – og han var nærmest fanatisk når det gjaldt træning. Vægte, svømning, cykling, you name it. Han løb for det meste hver dag, enten om morgenen eller om aftenen. Et par dage tidligere havde han endda tæsket rundt i middagsheden, og jeg kunne ikke gøre andet end at rulle med øjnene, før jeg vendte mig om og lod solen brune min ryg.

Quasimodo-delen ... okay, han var ikke *vanskabt* som sådan, men pokkers køn var han sgu heller ikke. Hans ansigt var næsten konstant indstillet på *‘jeg har en donkraft siddende på tværs i røvhullet’*, men slog dog nogle gange over i *‘lige om lidt gør jeg noget ubehageligt ved dig, og det vil fryde mig’*. Det skete oftest når vi var alene og jeg havde været lidt for kvik i kæften.

Allans mor og min far havde slået kludene sammen – fars ord, ikke mine – fem år tidligere og havde sammen produceret en lillesøster, Anita.

Til dagligt boede jeg hos min mor og var hos min far hver anden weekend, og hvornår jeg nu ellers havde lyst, men hver sommerferie boede jeg hos ham og Lis mindst tre uger.

I år skulle vi tilbringe den tid i et lejet sommerhus. Hverken Allan eller jeg havde været begejstrede og slet ikke da vi opdagede at vi skulle dele værelse.

‘Jeg nægter!’ havde jeg skreget. *‘Allan fiser fandeme hele natten! Det er som at sove i et gaskammer!’*

‘Og Kim snakker i søvne!’ var Allans svar. *‘Jeg gider ikke ligge og høre på at han lirer alle sine elendige scorereplikker af!’*

For en gangs skyld var vi fuldstændig enige, men alle vores argumenter nyttede ikke en skid. Det endte med at min far skreg at det blev som han havde sagt og at *‘vi satme skulle have en hyggelig ferie om I så vil eller ej!’*

Jaja, ren familiehygge og alt det der.

„Nå, hvor mange hak skal der i sengestolpen i dag?“ spurgte Allan. Hans blik var stadig rettet mod Anders And bladet ... i øvrigt et af mine!

„Hvad rager det dig?“

„Allan, lad nu være,“ sagde Lis med hovedet begravet i køleskabet. „Kim leder bare efter den rette pige. Når han finder hende ...“

Jeg hørte ikke resten, for jeg så pigen for mig. Jeg sank med besvær og fik med ét vejrtrækningsproblemer. Mit hjerte accelererede og jeg blev helt svimmel.

„Han leder sgu meget ihærdigt!“ vrissede Allan og skulede ud gennem det lange, brune pandehår der altid hang ned over hans øjne. „Under hver eneste nederdel i byen!“

„Grib!“ Pludselig kom Anita farende, og hun kastede sig op i mine arme. „Aaad! Du er helt våd! Hvorfor er du våd?“ råbte hun og vred sig for at komme ned. Hun landede på gulvet og hev ud i sin lyserøde top der var blevet mørk af vandet.

„Øh ...“ Jeg løftede blikket og opdagede at både Allan og Lis stirrede på mig. „Jeg svømmede en tur, okay?“ Jeg stak hagen i vejret, krydsede køkkenet og forsvandt ind på mit – undskyld, *vores* – værelse.

KAPITEL 2

Dagen efter var jeg endnu en gang tvangsindlagt til mere Familien-Danmark-hygge der bestod i at vi i samlet flok drog ned på stranden. Efter fem minutter var min far og Allan forsvundet bag henholdsvis en avis og et Anders And blad, Lis lå på maven og stegte i solen og Anita sad i sin lyserøde badedragt med flæser og gravede i sandet mens hun talte med sig selv.

Jeg havde sat mig på mit håndklæde så langt væk fra de andre jeg kunne komme uden at få et bebrejdende blik fra min far. Jeg kiggede skiftevis ud over stranden og ned på min telefon. Endnu en sms-besked fik den til at bippe, og jeg læste den hurtigt. Den var fra en af mine venner som løbende fortalte om sin jagt på en pige. Rødhåret, for at det ikke skulle være løgn! Hun var tilsyneladende ret kold over for ham, men han var alligevel fuldstændig sikker på at hun var interesseret.

Jeg tænkte mig om og skrev et svar.

Bare kør på! Har du overvejet blomster?

Jeg sendte den og vendte igen blikket mod stranden.

Sød. Lidt sødere. *Meeeeget* lækker. Okay. Frankenstein vil sikkert være interesseret ...

Mit blik blev fanget af noget rødt, og der lød et svagt puf da mit hjerte selvantændte og sendte røgringe op gennem min

hals. Det var hende. Pigen! Hun stod i vandkanten og så ud over havet med et fjernt blik. Små bølger skyllede op ad hendes ankler. Hvor var hun smuk. Håret var flettet, men enkelte krøller havde kæmpet sig løs og flagrede svagt i vinden.

En sort våddragt klæbede til hendes krop. Jeg kom usikkert på benene mens min hals snørede sig sammen. Den dragt ... den skjulte alt og fremhævede alligevel det hele! Jeg blev helt svimmel da mine øjne fulgte kurverne, og jeg vaklede.

Det var som om hun kunne mærke at hun blev iagttaget, for hun så sig hurtigt over skulderen. Det stærke, grønne blik fejede over stranden, men hun opdagede mig ikke. Hun gjorde et kast med hovedet og bøjede sig ned. Et surfbræt med sejl lå og skulpede i vandkanten og hun gav sig til at skubbe det længere ud.

„Hvad glør du på?“ Anita hev i min hånd. „Kim? Kiiim! Hvad glør du på?“

„Ik... noget!“ stønnede jeg og kunne ikke løsrive blikket fra pigen der var nået et godt stykke ud i vandet. Hun standsede, trådte op på brættet og løftede sejlet. Et øjeblik stod hun stille, men så fangede vinden sejlet og hun begyndte at sejle væk fra stranden.

„Kiiim!“

„Aaavv, for satan!“ Jeg bukkede sammen og gispede. Anita stod med armene over kors og skulede til mig. I den ene hånd knugede hun en gul plastikskovl. „Du slog mig!“ gispede jeg.

„Ja.“ Hun stak underlæben frem. Hun lignede en surmulende udgave af Bambi. „Du lovede, du ville lave et sandslot med mig!“

„Og? Det skal jeg da nok gøre!“

„Så lad være med at glo efter alle de varaner!“

„Varaner?“ spruttede jeg. „Det ... det kan du ikke sige!“

„Hvorfor ikke?“ Hun rynkede panden. „Det gør far.“

Jeg kunne ikke lade være med at trække på smilebåndet og så hurtigt på far og Lis.

„Det tror jeg ikke du skal fortælle din mor. Desuden er hun ...“ jeg pegede ud over vandet hvor pigen var forsvundet mellem et mylder af andre farvestrålende sejle, „... ikke en varan!“ Nærmere en gudinde!

„Hvad er hun da? En dåse?“

„Lad os bygge det sandslot,“ pressede jeg frem, mens jeg kæmpede for ikke at grine hysterisk.

„Eller måske er hun en *bitch*,“ mumlede Anita tankefuld.

Jeg byggede et femetagers slot sammen med Anita, ‘hang ud’ – som min far pinligt formulerede det – med familien i endnu to timer, spiste et stykke rugbrød med æg og sand og så besluttede jeg at jeg havde gjort min pligt.

Jeg satte mig op og tvang mig til at virke afslappet og ikke udstråle ‘*There is no place like home, there is no place like home!*’. Langsomt børstede jeg lidt sand af armen og følte på mine skuldre. De var varme, men ikke så meget at der var grund til at finde et skyggefuldt sted. Alligevel greb jeg min T-shirt og rejste mig.

Og som forventet var han der med det samme.

„Hvor skal du hen?“

Jeg vendte mig og smilede til min far.

„Åhr, jeg tror, jeg er ved at have fået sol nok for i dag. Og ...“ jeg strakte mig, „... så trænger jeg til at røre mig.“

„Hmmm.“ Han rynkede panden, og jeg holdt vejret. Nogle gange føltes det at være på ferie med min far som at være

indlogeret i en KZ-lejr. Jeg ville sgu sikkert ikke engang blive overrasket, hvis vi en dag kom ned på stranden og opdagede at han havde indhegnet et stykke med pigtråd og hundepatruljer.

Alt for at få den der *kvalitetstid* med sin søn.

„Hmm. Okay, smut du bare.“

Jeg vinkede og satte kurs mod havnen. Ud ad øjenkrogen registrerede jeg at Allan begyndte at rejse sig, og at Lis løftede hovedet med et ryk.

„Og hvor skal *du* så hen?“ spurgte hun.

„Jeg ville ...“

Mit smil voksede og blev næsten bredere end mit ansigt ved lyden af Lis der udstødte den lyd – ‘*A-a!*’ – som tilsyneladende bliver udviklet nærmest instinktivt hos forældre og hundeejere. Jeg vendte mig om og skar en beklagende grimasse til Allan.

Han brugte til gengæld sine hænder til at vise mig at jeg hellere måtte sove med åbne øjne og en alarmknap inden for rækkevidde. Men det kunne jeg altid bekymre mig om senere, og jeg sendte ham et fingerkys og slentrede bort.

På vejen kiggede jeg efter den rødhårede pige – mit hjertes dronning – men jeg så hende ikke. Til gengæld observerede jeg tretten *søde* piger, fem *lækre*, to *wow'er*, en tolv-fjorten stykker der lå jævnt spredt ud over ‘*Ahh til arrghhhh!*’-skalaen og en enkelt stakkel for hvem en burka ikke ville være en forbandede, men en mulighed.

I ‘byen’ satte jeg mig på en bænk, strakte benene, og mens jeg sms’ede lod jeg med jævne mellemrum blikket tage en hurtig runde, men ... stadig intet resultat. Jeg sukede og lod mo-

bilen glide ned i lommen. Jeg var tørstig, så jeg rejste mig og gik hen til grillen.

Jeg rakte hånden frem for at åbne døren, men i det samme gik den op og en flok piger vrimlede ud med store softice i hænderne. Hurtigt trådte jeg tilbage for at gøre plads og stødte ind i én.

„Åh, av!“

„Und...“ Jeg snurrede rundt og stivnede med resten af undskyldningen hængende på læberne.

Hun – *pigen!* – skubbede sig væk fra et træ og skar ansigt.

„Hej.“ Hun skar stadig ansigt, men smilede samtidig bredt mens hun gned sin ryg.

Det gav et sæt i mig ved synet af alle de blanke, hvide tænder. Hun lagde hovedet på skrå, trak i en rød krølle og gav mig elevator-blikket.

„H-h-hej!“ Jeg gloede på hende. Mit hjerte spjættede som i krampe.

„Altså, de fleste fyre plejer at præsentere sig, *før* de maser mig op mod ... ja, et træ i det her tilfælde!“ Hun lo højt, og de grønne øjne strålede.

„Øhm ... jaaa ...“ mumlede jeg, selvom jeg kunne have slynget en masse kvikke bemærkninger ud. Desværre var mit hoved blevet forvandlet til Ekkodalen i samme øjeblik, hun smilede til mig.

„Såå ... hvad hedder du, fremmede?“

„Kim,“ fik jeg presset frem. Jeg lød fandeme som en der led af forstoppelse!

„Nå, Kim, bor du her i området, eller er du bare på gennemrejse?“ Hun så interesseret på mig, og ved en kraftanstrengelse fik jeg sagt en hel sammenhængende sætning.

„Jeg bor i sommerhus her de næste uger – med hele familien!“ Jeg skar ansigt.

„Jeg kender det! Intet privatliv! Men heldigvis ...“ hun lagde hovedet på skrå, „... er her masser af fri natur!“ Hun gjorde et kast med hovedet så håret stod ud i en vifte og derefter faldt som regn ned over hendes ryg og skuldre.

Jeg tror nok at jeg stirrede. Virkelig stirrede. Og måske måbede jeg også. Et eller andet gjorde jeg i hvert fald, for en lille rynke opstod på hendes pande.

„Er der noget i vejen?“

„Nej ... nej!“ sagde jeg hurtigt. „Det er bare ... du virker ... anderledes.“

„Nå? Vi har måske mødt hinanden før?“ Hun spidsede munden og trak øjenbrynene ned.

„Ja, kan du ikke huske det? Nede ved ... havnen?“ Mon hun slet ikke havde opdaget at jeg skvattede i? Hvis hun så det *burde* hun kunne huske mig!

„Åhh!“ Hun lavede igen et lille kast med hovedet som fik solen til at lyne i det røde hår. „Naturligvis.“ Hun pillede ved en krølle og lod hånden falde ned over brystet. Mit blik fulgte uvilkårligt bevægelsen og skvattede nærmest direkte ned i hendes kavalergang.

Den var ... dyb. Meget dyb. Umuligt at kæmpe sig op af igen. Jeg ville ... men kunne ikke.

Jeg sank højlydt og lavede et lille dyk fremad. Åh ... åh gud! De havde deres egen tyngdekraft!

Hun puffede til mig, og jeg snublede tilbage og mistede kontakten med gletscherspalten.

„Jeg må gå, Kim, men vi ses da helt sikkert ... ikke?“ Hun smilede.

„Sel... selvfølgelig!“

Hun vinkede, vendte sig og gik. Igen blev mit blik fanget, men denne gang en etage længere nede. Hun havde et par stramme cowboyshorts på der kærligt og tydeligvis meget forelsket klæbede sig til hendes hud. Forståeligt. Det ville jeg også gerne gøre.

Det var først da hun var ude af syne, at jeg kom i tanke om det.

Jeg havde glemt at spørge hvad hun hed.